

LBRIS

We know
books

BOGDAN TEODORESCU
PETRU BERTEANU

**ORICINE
POATE
MURI**

roman

© Tritonic pentru prezenta ediție.
București – 2024

1.

Pentru mine, sfârșitul lumii a venit mai devreme cu câțiva ani.

Și a venit foarte repede. În numai câteva mutări. Ca la șah... Nu că aș ști mare lucru despre sportul ăsta. Dar îmi imaginez că așa arată un mat.

Mutarea întâi.

Juna cu care eram combinat, îndrăgostită de mine, fascinată de mine, dependentă de mine, face poze și filme pe care apoi le publică pe net. Mă și înregistrează povestind unele și altele. *#metoo a la roumaine*. Eram șeful ei, nu-i așa?

Mutarea doi.

Cei care nu doreau să ajung secretar de stat la Ministerul Afacerilor Interne supralicitează și determină demiterea mea din funcția de adjunct al Inspectorului general al Poliției Române.

Mutarea trei.

Soția mea intentează divorț, câștigă, obține custodia copiilor și cam toată averea noastră. O bună parte era a ei din start. A lui taică-su, mai degrabă. Care, după ce mă susținuse ani de zile pentru toate funcțiile pe care le ocupasem, acum are grijă să-mi taie toate legăturile cu oricine m-ar fi putut ajuta. Există avantaje să-ți iei nevastă din lumea bună a Bucureștiului. Urci repede. Există și dezavantaje. Cazi încă și mai repede.

Mutarea patru.

Juna mă dă în judecată și-mi cere daune. Are niște înregistrări pe care nu le scosese încă pe piață. Destul de interesante... Mă șantajează cu ele... Fac o înțelegere, îi plătesc și rămân fără nimic. Doar cu o căsuță de vacanță în Adava. Sună mult mai bine decât arată de fapt. Sunt două camere, nemobilate, pe un petec de pământ. Nici curent electric, nici apă potabilă. Era un proiect de viitor. Acolo urma să mergem în vacanțe, eu și nevastă-mea, după ce oboseam de colindat lumea. Acum colindă lumea cu altcineva. Tot pe atunci a picat și suspendarea din Poliție.

Mutarea cinci.

Moare maică-mea. Nu știu dacă neapărat din cauza scandalurilor, dar de ajutorat n-au ajutat. Mai ales că o prietenă a ei - care în tinerețea comunistă și-a turnat bărbatul și l-a băgat la închisoare fiindcă ea avea bucurii cu altul, dar nu-și putea strica dosarul de partid cu un divorț - îi trimitea insistent pe mail toate rahaturile pe care unii și alții le scriau despre mine și îi ura la finalul mesajelor să trăiască suficient de mult să mă vadă murind în închisoare. Un om adevărat, prietena aia. Bine că n-a venit la înmormântare, fiindcă îi rupeam capul.

Mutarea șase.

Dureri în piept și în spate, presiune în capul pieptului, respirație îngreunată, senzație de oboseală. Boală de inimă. Cu tot stresul, fumatul în exces, băutul de pomană, părea a fi o ipoteză plauzibilă. Ajung la spital și, la fel ca în bancuri, o veste bună și una rea. Nu era nimic în neregulă cu inima. Torcea ca un motorăș bine uns. Era o mică problemă cu plămânul. Cancer. Mică, fiindcă îl găsisem devreme. Statistici care mai de care mai îmbucurătoare. Doar 2% dintre cei diagnosticați sunt sub 45 de ani. Tot timpul am știut că sunt unul dintre aleși. Rata de supraviețuire peste

cinci ani este de 17%. Cam două milioane de morți anual, mai mult decât la vreo alte patru cancere la un loc. Operație rapidă. Se scoate un lob din cei doi. Recuperare, pare a fi bine. Dar nu e bine. Și se scoate și al doilea lob. În toată această perioadă nu m-a vizitat nimeni. Nici părinți, că nu mai aveam, nici soție, că nici din aia nu mai aveam, nici copii. Din ei aveam, dar nu aveau ei voie să vină să mă vadă. Nici prieteni, nici colegi, nici iubite părăsite. Nimeni.

N-a fost chiar șah-mat, fiindcă ăla e definitiv, dar oricum pe aproape. Am ieșit din spital cu zece kilograme mai slab și am mers acasă. Adică un apartament închiriat într-un bloc din periferie. Unde nu era nimic. În prima seară după externare a trebuit să-mi fac singur patul. Și când m-am trezit cu dureri în piept, n-am avut cui să-i spun că mi-e frică și nici cui să-i cer un pahar de apă pentru calmante. Singurele telefoane pe care le-am primit în toate acele zile au fost de la chirurg, de la asistenta oncologului și de la cea care venea să mă panseze. Iar pe mail, o jigodie, anonimă în cazul meu, îmi trimitea articole în care cineva își mai amintea de mine și mă înjura.

Fix după un an, în curtea din fața spitalului, un parc în toată regula, m-am întâlnit cu Dima Vascenco. Un jurnalist lipovean din Constanța, foarte învățat în lumea lui, care s-a îndrăgostit de mine. După ce a înțeles că nimic nu se poate întâmpla în direcția sperată de el, mi-a devenit prieten. Mai degrabă confesor. Că eu, despre el, nu știu mare lucru. Nici el n-a vrut să vorbească, nici eu n-am fost curios să-l întreb. Plus că situația mea era semnificativ mai complicată decât a lui și, cumva, dialogul cu el devenise o sursă de stabilitate și de confort.

Într-o cutie de valori dintr-o bancă puseseam cu ceva timp în urmă niște bani. Rostul lor îl legasem de cadouri

pentru fetele ilicite. Nu erau mulți, nu erau nici puțini. Fetele ilicite au gusturi costisitoare. Așa încât am învățat să trăiesc foarte ieftin. Am învățat să gătesc, să calc, să spăl și să nu aștept nimic. Fiindcă erau două numărători la care mă forțam să nu mă gândesc, dar ele curgeau. Cei cinci ani de la diagnostic și banii care se împuținau. Desigur, aveam și varianta pensionării medicale, dar mi s-a părut prea complicată. Plus că, dacă revenea cancerul, mi-era destul de clar că nu mai apucam să le mănânc ăstora nimic din pensie.

Și apoi, vara trecută, în iunie, într-o singură zi, am primit trei telefoane. Primul era de la Paul, băiatul meu, chiar de ziua lui de naștere. Eu îi trimiseseam mesaj, ca de obicei. Doar că, spre deosebire de anii precedenți, m-a sunat înapoi și mi-a zis că a făcut 18 ani, știam, și că de azi înainte el vorbește cu mine ori de câte ori vreau eu. Și că așteaptă să-l scot în oraș la o bere. Singura discuție pe care am avut-o cu fosta după divorț s-a referit la activarea dreptului meu de a-mi vedea copiii. Avocatul care o însoțea mi-a spus că, dacă solicit acest drept, anumite hârtii pe care ea le sustrăsese din dosarele mele vor deveni publice și, destul de clar, voi avea și mai mult de suferit. Așa că acum, după acest telefon, am sunat-o din nou și i-am prezentat situația. „Paul vrea să mă vadă! Ce să fac?” „Nu mă interesează!” a picat răspunsul. „Și hârtiile?” „Paul e major. Dacă asta e dorința lui, fă cum te taie capul. De Laura nu te apropii!” Și a închis. În cele câteva secunde de tăcere de după avertismentul legat de fiica mea, am vrut să o întreb pe Maria, fosta soție, cum o mai duce, dar n-am apucat.

În timp ce-mi construiam planuri legate de locul unde să-mi invit băiatul la o bere fără să-mi arunc în aer bugetul, a venit al doilea telefon. Oncologul... Înghetașem când îi văzusem numărul, fiindcă el nu mă suna niciodată. Era prea

important, iar eu prea mic. Atât de mic, încât nu mă suna nici măcar prima lui asistentă, ci a doua. Dar oncologul era vesel. Credea că ne aflăm pe drumul bun și, deși erau numai trei ani de la operație, ultimele analize îl umpleau de optimism. Vom aștepta, desigur, cei cinci ani, dar perspectivele păreau foarte bune. După spusele lui, energia mea interioară făcea minuni. Să-mi păstrez deci tonusul și percepția pozitivă asupra lucrurilor. Ce poate fi mai pozitiv decât că mă gândeam la sinucidere în fiecare seară și de câteva ori în timpul zilei. Și că, în dulapul șubred din bucătărie, aveam și instrumentul perfect pentru acest demers tipic voioșiei și chefului de viață. Un Glock, cu inițialele mele gravate pe plăsele, de pe vremea când toată lumea dorea să-mi intre în grații.

Al treilea telefon a fost și cel mai neașteptat. Victor Manea... Un prieten... Dintre cei mai apropiați și care apoi dispăruse complet. Nu răspunsese la niciun apel de la mine, nici la aluzii, nici la glume, nici la urări, nici la amenințări. Și care-mi oferea un job. „Nimic grozav, dar cred că ți-ar prinde bine și locul. Parcă ai o casă acolo. Acum trei săptămâni a murit șeful secției de poliție din Adava și m-am gândit la tine. La problema ta cu plămâni. Este locul cu cel mai bun aer din țară.” Fiindcă nu-mi trecea nimic altceva prin cap, l-am întrebat ce se întâmplă cu suspendarea mea. Și mi-a zis că nu-i o problemă, se rezolvă. Mi-a mai povestit niște mărunțișuri, așa ca între prieteni vechi. Parcă nu ne mai auzisem de două-trei zile și vorbeam chestii neimportante.

Dacă m-ar fi prins oricând înainte de cele două telefoane, l-aș fi întrerupt cu întrebarea „puiule, unde mă-ta ai fost când am avut nevoie de tine” și apoi aș fi terminat convorbirea cu un „marș în pizda mă-tii de găozar!” Așa, în

noua perspectivă, i-am mulțumit frumos și m-am interesat de pașii administrativi pe care trebuia să-i parcurg. A doua zi l-am dus pe fii-miu la un super local unde patronul nu știa dacă e bine sau nu să mă salute, la fel și vreo doi fișoși de pe la mese, dar mâncarea a fost exact ce trebuia, la fel și berea și, la final, i-am făcut cadou un stilou Montblanc din seria John Lennon, varianta cea ieftină, fără ametist, dar care mă costase cam cât o lună și jumătate de existență.

În septembrie am ajuns la Adava unde nu mai fusesem de vreo 20 de ani. M-a întâmpinat cel care era deja desemnat să-mi fie adjunct. Dacă îl făcea cineva să arate ca în bancurile cu milițieni nu reușea la fel de bine. Mărunt, mai degrabă gras, chel, cu ochi de viezure și cu mâinile umede. Lingușitor și unsuros, gata să rezolve tot și să țină totul sub control. După niște zile m-am prins că era chiar util și după aia m-am prins că era chiar un om de treabă. Mai puțin dorința lui caraghioasă de a i se spune Nick. Nu-l chema Nicolae, nici Nicu. Îl chema Gheorghe. Gheorghe Ionete. Dar, până la capăt, cine eram eu să judec ridicolul din oameni? Acum câțiva ani discutam cu ambasadori despre achizițiile de armament ale Ministerului Afacerilor Interne și cu alți băieți despre comisioanele legate de achiziții. Mergeam la conferințe simandicoase prin toate colțurile lumii, răspundeam foarte selectiv la telefoanele șmecherilor de pretutindeni și șmecherii îmi răspundeau întotdeauna la telefoane. Dar, fiindcă n-am ținut în pantaloni ce trebuia să stea în pantaloni, am ajuns să mă culc cu capul pe țeava pistolului sperând că o să se descarce singur. Așa că dacă mărunțelul ăsta vrea să fie Nick, n-are decât.

La unul din chefurile de la el de la casă, mai degrabă vilă, am cunoscut-o pe Gina... Venise la petrecere într-un trening roșu și cu un tricou mulat peste țâțe, nimic de

comentat, totul bine în partea aia de lume, dar mi-a captat atenția spărgând lemne cu podul palmei ca să amuze copiii. Fiindcă da, avea o centură colorată, probabil neagră, și niște medalii luate în adolescență la diverse campionate de profil. Râdea cu poftă, gătea bine, nu făcea nazuri în pat, avea chiar și un petec de imaginație și era tot timpul disponibilă. M-am trezit cu ea în brațe atât de repede încât o secundă am fost suspicios, dar pe cine dracu' să mai intereseze unul ca mine... Și uite așa, după o pauză de câțiva ani, am petrecut un Crăciun în familie, cu brad, cu colinde, cu mâncare, cu oameni care zâmbeau, se bucurau, își dăruiau cadouri. Și cu o femeie caldă și liniștită alături. Mă feresc să mai spun îndrăgostită și fascinată de mine, cu toate că așa părea.

În noaptea de Anul Nou, m-am surprins făcându-mi planuri pentru perioada care urma și dorindu-mi să se îndeplinească. Mi-am sunat copiii și mi-au răspuns. Chiar și interzisa Laura care era la schi în Austria cu o gașcă. Într-un moment de efuziune i-am scris și fostei neveste. Acolo însă lucrurile rămăseseră așa cum le lăsasem. Înghețate. La începutul lui februarie, l-am delegat pe Nick să-mi țină locul, erau doar ceva probleme cu intermediarii unor arabi care aduceau droguri prin oraș, săltasem pe unii, dar alții apăruseră imediat, și am plecat cu Gina zece zile în Seychelles. Pe banii ei... Deținea sala de fitness din oraș, o bază de tratament cu spa și piscină, un coafor și un magazinaș de produse cosmetice importate de prin țări importante. Iar ai ei trăiau într-o fermă ca în filme cu de toate în ea, plus fabrici de conserve, de lactate, de mezeluri ridicate din fonduri europene și multe alte afaceri despre care încă nu știam mare lucru. Nu că se ascundea cineva de mine, dar chiar erau multe...

Oricum, în Adava, grămada de bani arată altfel decât la București.

Am stat într-o stațiune foarte tare, am mâncat moluște pe malul mării, cu picioarele în nisip și ochii la oceanul albastru, mi-am bronzat tăietura de pe piept și mi-a plăcut când diverși moșuleți se uitau cu poftă la formele Ginei. În fond, despre asta trebuie să fie vorba în viața unui bărbat. Liniște acasă, respect în lume și o femeie după care să plângă majoritatea trecătorilor.

Într-o seară, cu un cocktail lung în față, i-am povestit toată istoria mea. De sus până jos și de acolo până și mai jos. M-a întrebat dacă am învățat ceva din tot ce mi se întâmplase. Asta era una dintre obsesiile ei și ale prietenelor ei, dezvoltarea personală, autodepășirea, trăitul în prezent. Cărți motivaționale despre nimic. Sau despre cum să iei bani fraierilor. Dar de ce să-i stric femeii cheful? Așa că i-am descris ideea mea despre sfârșitul lumii. Din acest motiv, fiindcă în continuare îl simt prezent în fiecare colț al minții mele și fiindcă indiferent de binele mărunț în care mă găesc acum știu că pentru mine tot curge o numărătoare, atunci când la întoarcere în țară, Nick mi-a povestit de virusul chinezesc și de apocalipsă pe mine m-a pufnit râsul.

Dacă un sfârșit colectiv al lumii vă sperie, stați să vedeți cum arată unul trăit individual.

2.

Dar de speriat erau toți speriați.

Și de situație și de mesajele încurcate și abundente de la București. Se întorceau românii din Italia și tot Ministerul de Interne era în fibrilații. Oarecum normal. Un milion și jumate de suflete veneau din cea mai contaminată zonă a Europei direct la noi în poală. Se inventau termeni noi, autoizolare, carantină, pentru care nu aveam nici legi, nici proceduri. Teoretic, ăia din nordul Italiei trebuiau ținuti în casă, ălalți nu. Așa că, pentru siguranță, ăia din Italia declarau că au muncit în Germania sau în Austria și gata. Umblau brambura pe străzi.

Primii reîntorși, doi frați cât ușa, țigani, despre care știa toată lumea că-și făcuseră veacul pe lângă Milano, aveau mașină cu număr de Italia. Așa că nu mersese schema cu altă destinație. Dar în prima seară au pus-o de-o petrecere la ei în curte. Teoretic, ar fi trebuit să stea două săptămâni cuminți, închiși în casă, fără să se vadă cu nimeni. Vecinii au sunat la poliție, poliția s-a dus peste ei, unul era un pic pilit și a ridicat vocea, astfel încât Nick i-a tras un șut în coaie și i-a pus pistolul la tâmplă în suspinele asistenței. Apoi i-a spus ceva despre morți și despre mame și lumea s-a calmat. Băiatul vesel e la noi jos, iar frate-su s-a lovit la plecare de cotul lui Marcel. Și s-a lovit rău.

Marcel este favoritul meu în acest oraș. Normal, după Gina... Fost luptător de K1, modelul înalt și lat, atât de lat

că e greu de ocolit, care după ceva carieră de bodyguard pe afară, a devenit mercenar, tot afară, și apoi a intrat în Poliție. Și, ori de câte ori ies pe stradă, îmi spun că bine a făcut. E copilul de suflet a lui Nick, pare-se că e o poveste de-asta complicată între ei, cu jurăminte și datorii, dar în principiu, ultima greșală din viața unui om din Adava ar fi să-i provoace vreo neplăcere adjunctului Poliției. Ce nu spun eu, e că Marcel nu există fără Iuri, a cărui poreclă provine de la figura sa dulce de racket ucrainean și de la obiceiurile sale legate de golitul sticlelor de vodkă. Mica noastră descindere a devenit mai națională decât mi-o doream prin grija lui Gigi Cârciumaru. Șeful opoziției locale... Așa cum se prezintă el, sufletul necorupt al orașului. Un idiot bun de dus la doctori de cap, dar cu ceva rezistență psihică, trebuie să admit. Nevastă-sa plecase la muncă în Italia și nu s-a mai întors. Nimic special, nu era nici prima nici ultima dramoletă de acest tip. Doar că, destul de repede, s-a aflat de ce nu s-a întors. Fiindcă devenise prostituată cu acte în regulă în Verona. Pentru omul nostru a fost un test de duranță existența într-un oraș mic cu o asemenea cocoasă în spate. Mai ales că măcar două mii de oameni din Adava lucrau pe afară, mai toți în Italia. Mereu apăreau vești proaspete despre performanțele cucoanei, unele documentate direct de la sursă. Dar a strâns din dinți și acum are gașca lui de susținători, vrea să candideze la primărie și postează în neștire pe FB.

De acolo am aflat, mi-a arătat Gina, că virusul ăsta e conceput în Occident în mod special să omoare România și pe români și că noi, Guvernul și Poliția, suntem mână în mână cu nenorociții de afară. De ce vor să-i omoare tocmai pe români? Simplu... Fiindcă avem tuneluri în munți, ăștia din spatele Adavei, construite de uriași, acum zeci de mii de

ani, care duc până în Egipt și până în Siberia. Cine intră în tuneluri iese încărcat cu raza existenței veșnice și e nemuritor. O excursie din asta mi-ar prinde și mie bine. Poate îmi crește plămânul la loc. Tot acolo la el mai este o teorie la fel de deșteaptă. Virusul trebuie să decimeze populațiile din Est ca în locul lor să aducă ăia din Vest emigranți musulmani. Nu-mi explică de ce au început cu epidemia în China, Coreea, Iran și Italia, dar astea sunt detalii cu care nu-și bate nimeni capul. În seara cu pricina, cineva a înregistrat cu telefonul o parte din altercația cu frații minune și Gigi a trimis-o la presa din București. Care, ce să vezi, și-a amintit și de mine și m-a luat din nou la înjurat, dar mai subțire ca pe vremuri. Nici nu fusesem la fața locului, iar treaba cu virusul îi ține foarte ocupați, deci subiectul nu s-a încins. M-a sunat și prietenul care mi-a dat postul, s-a interesat despre ce se întâmplă pe aici, i-am spus că avem totul sub control și m-a întrebat atunci de ce citește despre noi prin ziare.

– Victor, sincer nu cred că va fi ultimul incident. Fiindcă ăștia care se întorc, nu toți, dar suficienți, erau obișnuiți să fie starurile locale. Veneau cu bani, veneau cu cadouri... Aici era o petrecere continuă. Acum sunt ăia care aduc virusul. Lumea se uită câș la ei... Și atunci se dau în stambă. Fac pe nebunii. Nu respectă regulile pe care ceilalți le respectă. Și, după cum știi, noi n-avem vreo bază legală să-i ținem în case. Iar ăștia din opoziție se leagă de asta.

– O să ai cât de curând și bază legală... Dar, Alex, puțină prudență nu strică. Nu ești deloc favoritul mediei.

Era să fiu politician, membru în Guvern, susținut de un partid și de tot grupul de interese din spatele lui. Am stat câțiva ani buni bot în bot cu ei, îi cunosc pe aproape toți

care înseamnă ceva în țara asta, dar acum nu-i mai suport. E și un pic de ipocrizie, un pic de dorință copilărească de revanșă față de toți cei care m-au călcat pe cap, de toți ăia care mi-au uitat numele și telefonul, sau care s-au năpustit să mi-o tragă cu sârg... Însă, frate, unii sunt chiar proști.

– Domnule Alexandru Stan, e nevoie să înțelegeți că un oraș ca al nostru trăiește prin tradițiile sale. Dumneavoastră, cei din București, nu cuprindeți sufletul celor din provincie. Tradiția îi ține în viață...

Și virusul îi omoară... Dar e nevoie să fiu calm și polițicos fiindcă madam primar trebuia să se realegă, alegerile picau în câteva luni de atunci înainte și nici mama epidemiei n-o scotea pe femeia asta din ale ei. Care erau ale ei? Voia să organizeze un festival de trei zile dedicat orașului Adava. În fiecare zi pregătise evenimente cu oameni puși laolaltă. Voia să serbeze și venirea primăverii, și memoria strămoșilor, și ceva legat de bătrânii urbei, și pe unul Anastasie Iorgu, decedat demult, care nu știu exact ce a făcut, dar cică e important. Nick n-a auzit de el, Gina n-a auzit de el, Nadia n-a auzit de el, iar Tibi, care este intelectualul locului, s-a scobit în memorie până a emis două vorbe despre personaj. Italienii deja săreau cu sute de cazuri pe zi, aveau și niște morți, închideau localități cu totul și nebuna asta voia mitinguri și săli pline în care să onoreze poeți necitiți de nimeni, niciodată. Sau, oricum, nu în ultimele secole.

– Doamna primar, nu știu dacă ați urmărit ce metode a folosit China pentru combaterea virusului...

– Aici nu e China! Noi nu punem oamenii în lesă... Soțul meu mi-a atras atenția asupra felului în care se încearcă folosirea acestui subiect, despre care noi nu știm dacă este real, pentru a se ataca drepturile și libertățile fundamentale. Câte cazuri sunt în România? Vă spun eu...

Unul. Pentru un caz, asimptomatic și acela, dumneavoastră vreți să anulați acestor oameni o festivitate pe care o așteaptă de un an de zile.

– Nu eu, doamnă primar. Guvernul vrea. Oamenii din Guvern sunt convinși că, în curând, vor fi multe cazuri. Eu doar aplic dispozițiile Guvernului. Guvernul a introdus autoizolarea, carantina pentru cei întorși din zone cu probleme, anchete epidemiologice și tot guvernul a recomandat sistarea adunărilor populare. Până astăzi, în Adava au revenit, din Italia 324 de oameni. Majoritatea sunt cuminți și stau în casele lor fără probleme. Dar unii nu sunt cuminți...

– Și cei care nu sunt cuminți mănâncă bătaie de la vajnica noastră poliție. Și apoi ajung în presa din toată țara. Și eu odată cu ei.

– Doamna primar, nu sunt adeptul violenței, dar s-ar putea ca în zilele care urmează să fie nevoie ca toți cei care nu-și văd de treabă să știe ce-i așteaptă.

Era înfioată toată, avea un coc blond răsucit în vârful capului și stătea țeapănă în fotoliul de piele albă încercând să mă domine. Eu am aproape doi metri, ea n-a ajuns încă la 1,60. Poate mai crește primăvara asta când dau ploile... În stânga și în dreapta ei erau icoane. Aurite. Mai proptise o icoană și pe peretele dinspre răsărit și o cruce mare lângă ușă. În rest, multe vase cu flori de plastic, foarte colorate. Treaba ei... Atâta poate, atâta face. Nu înțeleg însă de ce nu vorbește pe bune. De ce nu-mi spune că trebuie să dea de mâncare și de băut la săracii din oraș ca s-o voteze. Parcă n-ar ști cine-am fost și de unde vin. Mă aburește cu tradiții, când realitatea simplă e că are cinci procente în spatele profesorului Balta și îi mai mănâncă și Gigi Cârciumarul din voturi.